

Arrest

nr. 305 879 van 29 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 20 april 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ Rivierenland op 20.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M. B....)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Bogota

nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij reeds sinds 23.10.2019 op het Schengengrondgebied bevindt. Betrokkene overschrijdt [sic] dus ruimschoots de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 20.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende op 26.08.2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 31.05.2021 oordeelde het CGVS dat betrokkene niet in aanmerking kwam om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwetgeving noch om erkend te worden als subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aan betrokkene werd een bijlage 13quinquies betekend 20.12.2021. Aldus werd aan betrokkene het verblijf geweigerd.

Betrokkene verklaart dat zijn ouders en grootouders woonachtig zijn in België zonder verder te specificeren. Betrokkene is meerderjarig. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Overigens, gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegale op het grondgebied verblijven en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene heeft op 26.08.2020 een asielaanvraag ingediend. De CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Colombia geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sinds de weigering vluchtelingenstatus van het CGVS zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.03.2020 dat hem betekend werd op 18.03.2020. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20.12.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 20.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sinds de weigering vluchtelingenstatus van het CGVS zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.03.2020 dat hem betekend werd op 18.03.2020. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 20.12.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door PZ Rivierenland op 20.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Colombia omwille van problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 26.08.2020. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Het ernstig middel

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel “Audi alteram partem”, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Beoordeling

Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet. Elk van deze gronden volstaat op zich om over te gaan tot de afgifte van het bevel. Aangezien verzoeker niet betwist dat hij zich reeds sinds 23 oktober 2019 op het Schengengrondgebied bevindt en hij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft overschreden (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet) zijn de twee overige gronden overtuigend, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet tot een andere beslissing kan leiden.

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens, betoogt verzoeker dat ze is gestoeld op de op heterdaad betrapting op feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen. Hij kan daarin echter niet worden bijgetreden. Ter zake moet erop worden gewezen dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden. In de terugleidingsbeslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken wordt gestoeld op artikel 1, §2, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze rechtsgronden worden door verzoeker niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en de terugleidingsbeslissing kunnen staven. De verwijzing naar de op heterdaad betrapting van verzoeker en naar het feit dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is overtuigend, zodat ook hier verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek erop.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht (audi alteram partem) betoogt verzoeker dat niet is aangetoond dat hij voorafgaandelijk in kennis werd gesteld van de geplande maatregelen, dat het gehoor werd gevoerd in het Nederlands, zonder tolk, terwijl hij Spaans spreekt. Indien hij zou zijn gehoord in een taal die hij begrijpt of met de bijstand van een tolk, dan zou hij de vragen hebben kunnen begrijpen en hier adequaat op hebben kunnen antwoorden. Het zou hem ook hebben toegelaten stukken voor te leggen om zijn privéleven in België en de afhankelijkheidsband tussen hem en zijn grootouders aan te tonen. Ter terechtzitting benadrukt hij nog het feit dat zijn grootouders legaal in België verblijven, zodat het gestelde in de bestreden beslissing dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven manifest fout is.

Verzoeker werd twee keer voorafgaand aan de bestreden beslissing gehoord. Daargelaten de vraag of dat gebeurde volgens de regels van de kunst, moet erop worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaaldelijk heeft opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het

bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat één en ander moet worden beoordeeld in het licht van de door hem eveneens geschonden artikelen 8 en 3 van het EVRM, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Met betrekking tot de in België aanwezige familieleden, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing erop gewezen dat verzoeker heeft verklaard dat zijn ouders en grootouders woonachtig zijn in België zonder verder te specificeren, dat hij meerderjarig is, dat met betrekking tot de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnert dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden” en dat verzoeker geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoont. Verder wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, zodat verzoeker niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden, nu het hele België zal moeten verlaten en zij samen een nieuwe toekomst kunnen opbouwen in het land van herkomst. Dat hierover niet zou zijn gemotiveerd, zoals verzoeker wil laten aannemen, kan dus niet worden bijgetreden.

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat deze beoordeling anders zou zijn geweest mocht hij op een andere wijze zijn gehoord. Hij betwist niet dat zijn moeder en halfbroer, waarvan hij reeds in 2021 gewag maakte, illegaal in België verblijven en ook het land moeten verlaten. Verder, hoewel hij aantoont dat zijn grootouders wél legaal in België verblijven, maakt hij niet aannemelijk dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat, zoals dat is vereist door het EHRM opdat er sprake zou kunnen zijn van een beschermenswaardig gezinsleven, zoals de verwerende partij ook heeft benadrukt in de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt ter zitting dan wel dat dit blijkt uit het feit dat de hele familie samenwoont, maar kan daarin niet worden gevolgd. Het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, vormt geen voldoende graad van afhankelijkheid om te resulteren in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven (cfr. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32).

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke of onevenredige beoordeling heeft gemaakt van het gezins- en familieleven onder artikel 8 van het EVRM. Zijn verwijzing naar niet nader genoemde ooms, tantes, neven en nichten, is niet dienstig, nu zij niet worden geïdentificeerd.

Waar verzoeker betoogt dat hij stukken had kunnen voorleggen waarmee hij zijn privéleven had kunnen aantonen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had in het kader van de huidige vordering, geen enkel stuk dienaangaande heeft neergelegd. Hij vergenoegt zich met beweringen zonder meer. Dit volstaat niet, nu de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, nu dit begrip doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Daarbij komt nog dat uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf, kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april

2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker, die geen gevolg gaf aan de in 2020 en 2021 afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten, geeft geen blijk van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. Zijn argumentatie dat hij in zijn land van herkomst geen privéleven zou kunnen uitbouwen kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen. Verzoeker is een gezonde jongeman van 28 jaar, die tot voor zijn komst naar België 5 jaar geleden, geboren en getogen is in zijn land van herkomst. Samen genomen met het feit dat hij zich kan laten vergezellen door zijn moeder en halfbroer, zoals hiervoor al gesteld, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij in staat moet worden geacht zijn leven terug op te nemen in Colombia.

Nu verzoeker niet aantoont dat hij in België een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan hij zich niet dienstig beroepen op deze bepaling en toont hij zijn belang niet aan bij het argument dat hierover niet zou zijn gemotiveerd.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker betoogt dat hij niet in kennis werd gesteld van het pv van zijn gehoor en dat hij het daardoor niet kan betwisten, wijst de Raad erop dat voorafgaand aan de zitting de raadvrouw het administratief dossier heeft kunnen inkijken maar geen middelen heeft bijgebracht die nopen tot een andere conclusie dan hetgeen hiervoor werd gesteld.

Uit het voorgaande blijkt dat noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van artikel 74/13 voor zover dat betrekking heeft op het gezins- en familieleven aannemelijk is gemaakt, nu verzoeker niet aantoont dat het begrip in deze bepaling een ruimere draadwijde zou hebben dan in artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM betoogt verzoeker dat een onmenselijke behandeling wordt veroorzaakt door de scheiding van zijn familieleden en het moeten achterlaten van zijn leven in België om terug te keren naar een precair economisch en psychosociaal bestaan, en de emotionele en psychologische schok die dat zal meebrengen. In het licht van al hetgeen hiervoor al werd gesteld, en meer in het bijzonder de vaststelling dat hij zich bewust had moeten zijn van het feit dat hij er niet op kon vertrouwen dat hij in België een leven kon uitbouwen nadat hij reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten had gekregen, en dat hij zich naar zijn land van herkomst kan begeven met zijn moeder en halfbroer zodat ze samen hun leven opnieuw kunnen opbouwen, kan niet zonder meer worden aangenomen dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zal betekenen.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft geoordeeld dat er geen schending voorligt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit hetgeen voorafgaat blijkt evenmin dat de aangevoerde schending van het hoorrecht kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Verzoeker toont immers niet aan dat hij elementen had kunnen bijbrengen die mogelijk hadden kunnen leiden tot het niet nemen van de bestreden beslissing.

In de mate, ten slotte, dat verzoeker erop zou alluderen dat in de terugleidingsbeslissing niet zou zijn gemotiveerd over de artikelen 3 en 8, toont hij geen belangenschade aan, gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld.

2.2.3. Het enig middel, dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor werd besproken is, niet ernstig. Enig onwettig, kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen is prima facie niet aangetoond.

2.3. Uit het voorgaande volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS